

”Riv sönder era hjärtan, inte era kläder, och vänd om till Herren, er Gud” (Joel 2:13). Om vi verkligen ångrar oss och vill omvända oss till Gud sker det något djupt inom oss. Ofta vill vi också uttrycka det utåt. Idag tar vi emot askkorset på vår panna, eftersom vårt hjärta slits sönder när vi tänker på vår synd och skuld. Vi vill verkligen riva ut synden ur vårt inre och följa Jesus efter. Helst skulle vi vilja att askkorset inte kunde tvättas bort utan ständig påminde oss om att vi är ett folk av ångerfulla botgörare. Men korset är alltid inristat i vår själ alltsedan vårt dop. Vi är korsmärkta inombords, och det pekar alltid vidare på målet, uppståndelsen, påsken, det nya livet. Fastetiden vill befria vårt hjärta från allt ont, så att vi helhjärtat kan ta emot påskens gåva och nåd.

Gud ser alltid till det inre i oss. I dagens evangelium upprepar Jesus tre gånger samma fras: ”Då skall din fader, som ser i det fördolda, belöna dig” (Matt 6). Om vi verkligen ger oss helt till Jesus och följer honom på korsets väg, får vi också ta emot påskens nya liv som vår eviga belöning. Jesus vill idag hjälpa oss att rena vårt hjärta från all falskhet, som så lätt smyger sig in i hjärtat, också när vi vill göra det goda. Godhet blir så lätt självgodhet. Därför varnar Jesus oss idag får de frestelser som dyker upp när vi *ger*, *ber* och *ser*. Med psykologisk skärpa och finkänslighet vill han varna oss för denna fara och hjälpa oss, så att vi också kan *le* lite åt oss själva, som så lätt vänder allt till vår egen fördel.

Ge allmosor är alltid bra, det finns alltid fattiga som behöver våra pengar bättre än vi själv. Men hur lätt nästlar det inte in sig ett fördolt högmod över hur goda och generösa vi själva är. Bästa botemedlet mot detta är att *le* åt oss själva och inse sanningen om vad vi verkligen är. Visst kan vi frestas att visa upp vår godhet och vänta oss beröm och applåder, men i grund och botten inser vi nog hur dumt det är. ”Nej, när du ger allmosor, låt då inte vänstra handen veta vad den högra gör” (Matt 6:4). Det är vår plikt att dela med oss av vårt överflöd till dem som lider nöd. Men vi får inte fastna i beundran över oss själva och se ner på dem som vi tycker är mindre generösa. När vi ger får vi göra det i det fördolda. I år går vårt stifts fasteoffer till Sydsudan, där folk plågas på av svält och hungersnöd. Vi hörde nyligen att påven Franciskus vill resa dit för att ge folket hopp. Det finns så mycket vi kan *ge*: hopp och tillit, omtanke och omsorg, tröst och uppmuntran, tid och kraft. Det gäller inte bara pengar utan vårt hjärta, som måste slå i takt med Jesu Hjärta, så att vi i hans efterföljd kan ge allt det som vi förmår, ja, mer än så. Lever vi ständigt förenade med Jesus får vi ge hans egen kärlek till alla vi möter.

Be böner är alltid bra, det finns alltid en möjlighet att be just i de omständigheter där vi lever. Men det andliga högmodet kan också nästla sig in där, så att vi faller i hänförelse över vår egen fromhet och gärna vill visa upp den för en beundrande

omgivning. När vi märker minsta lilla antydning till detta andliga högmod, är det bara att le åt oss själva och skaka av oss den frestelsen. Fast i vår tid är det sällan så många som beundrar oss för att vi ber, det är snarare tvärtom. Kanske vi just därför borde ge ett vittnesbörd om bön också i det offentliga rummet? Jag vet någon som alltid gör korstecknet på verkstan när arbetarna samlas för lunch. På tunnelbanan och på bussen kan rosenkransen vara en lämplig bön. Tyst förbön i det fördolda för dem man ser på gatan eller i kön på snabbköpet är alltid möjlig. Det finns så många sätt att *be*: i mässa och liturgi, under morgonens jogging, medan TV visar krig och våld, i hemmets stilla vrå eller i rulltrappan på T-Centralen, när ett barn lider eller jublar, när vi själva kämpar med depression eller tvivel. Jesu liv är en enda historia om bön, eftersom han levde ständigt förenad med sin himmelske Fader. Av nåd får vi dela denna bödens verklighet, så att också vårt eget livs historia blir en enda historia om bön

Se på varandra är alltid bra, för vi kan verkligen visa vår kärlek genom vårt sätt att betrakta varandra. Men vi kan också frestas att dölja vårt sanna jag bakom en fasad och se dystra ut när vi fastar, så att man tycker att vi är fina och goda. Det är kanske inte den vanligaste frestelsen i vår tid och miljö, men frestelsen till hyckleri är tidlös och har en tendens att anpassa sig efter tidens alla växlingar. Så fort vi upptäcker hur den sticker upp sitt fula tryne inom oss, är det bäst att le lite överseende åt oss själva som är så lättlurade. Innerst inne vet vi att vi är svaga och syndiga och ständigt behöver Guds nåd, så att vi kan omvända oss på djupet. Det finns många sätt att *se*: vi kan låna Guds ögon och se på allt så som han skulle ha gjort, vi kan se hans spår i skapelsen omkring oss, vi kan se Jesus i vår nästa, vi kan se behovet av rening och omvändelse i vårt eget hjärta, vi kan låta Gud se på oss och se in i vårt hjärtas fördolda rum och sedan försöka besvara hans blick och överlåta oss helt till honom.

Askkorset kommer nog att vara borta i morgon, men det måste lämna spår kvar efter sig i vårt hjärta. Fastetiden är livsnödvändig för oss, om vi verkligen vill komma Jesus närmare och förvandlas av honom. Vi går med honom upp till Jerusalem. Vi är med honom på korsets väg. Vi får då också vara med när han uppstår ur graven och låter påskens nya liv strömma ut över sin Kyrka. Vi är gäster och pilgrimer här på jorden. Vårt sanna mål är Guds eviga härlighet. I eukaristin får vi redan nu en försmak av detta mål. Vi får näring och kraft för att gå vidare i Jesu fotspår. Här och nu får vi *se* på Jesus, *be* till honom och *ge* oss till honom, ja, *le* mot honom. Det är bara att välja. ”Nu är den rätta stunden, nu är frälsningens dag” (2 Kor 6:2).